

der selv er Præst, at Menighedsraadene slet ikke have med aandelige, men kun med udvortes Ting at gøre. Det ærede Medlem kan jo blot læse, hvilke Ting Menighedsraadene skulle have med at gøre, og han vil se, at der blandt disse ogsaa findes Ting, som falde ind under det aandelige. Dette gælder f. Eks. Spørgsmaal vedrørende Salmebogen og Liturgien og meget andet, som jeg ikke behøver at remse op. Det er netop de Ting, hvorom der skal holdes Menigheds møde, thi efter Forslaget er det jo netop de mere aandelige Ting, som Kultusministeren har ment, det kunde være gavnligt at sammenkalde Menighedsmedlemmerne til Møde om, medens derimod de rent ydre Foranstaltninger ere overladte til Menighedsraadene selv. Men er Forholdet dette, er det ogsaa ganske naturligt, at Præsten altid er Medlem, og at det ikke skal være saadan, at i et Sogn vælges han, i et andet ikke. Jeg tror derfor, det er rigtigst at lade Kultusministerens Forslag blive staaende, som det er.

En anden Indvending, som er gjort, er af mindre Betydning, det er med Hensyn til Præstens Formaning om at vælge Mænd af den og den Beskaffenhed. Jeg kan ikke se, hvad man egentlig kan have derimod. Jeg for mit Vedkommende finder ikke noget ydmygende i, at en saadan Formaning skulde lyde. Det hedder jo blot, at Præsten, naar han bekendtgør Valget, skal lægge Menigheden paa Sinde at vælge saadanne Mænd og Kvinder, som have et godt Lov, kristelig Erfaring og kirkeligt Sindelag. Er det da ikke saadanne Mænd og Kvinder, man gerne vil have ind i Menighedsraadene? Og er dette Tilfældet, er det da ikke naturligt, at det lægges Menighedsraadsmedlemmerne paa Sinde at vælge saadanne? Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at gaa imod en saadan Bestemmelse.

En anden Bestemmelse, der er gjort Indvendinger imod, er den, at man skal melde sig til Valglisten. Som Kultusministeren sagde, er det dog rimeligt, at de, der have Lyst til at være med, gøre sig den Ulejlighed mundtligt eller skriftligt at melde sig til Listerne.

Hvad Løftet — eller rettere sagt Erklæringen — angaar om, at de valgte skulde virke i Troskab mod den danske Folkekirke, er det dog ogsaa en Erklæring af en saadan Beskaffenhed, at man skulde synes, at ethvert ærligt og redeligt Medlem af Folkekirken rent og rundt maatte kunne afgive den uden at føle sig trykket deraf.

Endelig er der Spørgsmaalet om, hvem

der skal kunne udelukkes. De, der kunne udelukkes, nævnes som bekendt i § 4, og der er jo rettet en stærk Storm mod disse Udtryk. Der er der nævnt 3 Ting, nemlig aabenlyst at fornægte den kristne Tro eller vitterligt at føre et forargeligt Levned eller ved Dom at være funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Men er det dog ikke i og for sig en ganske rimelig og naturlig Ting, at Folk af den Beskaffenhed ikke optræde som Vælgere? De ere jo ikke derfor udelukkede af Folkekirken; de kunne, om de ville og finde det passende, blive i den. Der er intet i Vejen for, at en Mand, der er aabenlyst vantro til en Tid, kan omsinde sig, ligesom en Mand, der til en Tid fører et vitterligt forargeligt Levned, kan blive en anden senere hen. De kunne blive i Folkekirken, om saa skal være; men er der dog nogen Mening i, at de skulle kunne stemme? Ja, siger man, men dette Begreb „aabenlys Vantro“ er saa uhyre vanskeligt at bestemme, og særlig vanskeligt, naar det skal bestemmes af Domstolene. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg), som begyndte med at tale om den Ting, forekom mig imidlertid, efterhaanden som han kom frem i sin Tale, at hilde sig i en ikke ringe Modsigelse. Først begyndte det ærede Medlem med at prise det Forslag, som nu er stillet, fordi det — i Overensstemmelse for Resten med det af det kirkelige Udvalg stillede — har henvist den sidste Afgørelse til de borgerlige Domstole og ikke til Biskoppen. Men senere siger det ærede Medlem, at det er en rent horribel Tanke, at de borgerlige Domstole skulde afgøre sligt, og han fremhævede, at der kan være Præster, som ere tvivlende eller nægtende med Hensyn til enkelte Led i Trosbekendelsen, men som ikke desto mindre Biskop og Kultusminister lade sidde. Men naar han altsaa frygter for, at Domstolene skulde være for strenge, medens det viser sig, at Ministeriet og Biskoppen ere særlig moderate og maadeholdende i deres Optræden, endogsaa overfor Præster, der ikke have den rette Tro eller rette Lære, saa synes jeg, Følgen heraf maatte blive, at det ærede Medlem ganske simpelt maatte sige: Ja, men saa maa vi jo hellere blive ved Biskoppen, for han viser sig at være en overordentlig hensyntagende Mand, i Stedet for at holde os til Domstolene. Eller med andre Ord, han og de, der dele hans Opfattelse, maatte da helst vende tilbage til Loven, saaledes som den oprindelig har